Буває сон, буває й снище!

Сон – то пусте, розвіється од сонця,

а снище – річ тяжка, то віще щось.

З мудрості старосвітських людей.

Сон мені дивний приснився: крила у мене зросли – дужі, широкії крила.

В небо високе збиралась летіти, силу свою попитати, вільної волі зазнати, з розуму й волі вінець утворити – найкращого людського щастя вінець.

Та в тую ж хвилину, коли переповнилось вщерть моє серце могутнім отим предчуттям, враз щось страшне, невідоме на його злягло, придавило, неначе морозом скувало.

Летіти! Летіти! Тікати мерщій од важкої мари! У мене ж бо крила, могутнії, бистрії крила!

Силкуюся їх розгорнути… розпростую… стріпую… міцно махаю – із крил підіймається густою хмарою міль…

Даремне махаю я крилами: пір’я летить, обголяються, падають крила, міль же беззвучно тріпоче-тріпоче своїми крильцями, мигтить мені в очі глузливо.

Я скрикнути хочу страшенно, розпачливо, грізно, щоб криком весь світ розбудити і тую мару залякати – з горла мого не виходить і жадного звука.

Я в розпачі горло своє роздираю, я бачити хочу, де голос мій дівся – і там, замість струн голосних, намацую щось невідоме: біле, м’яке та глухе, наче вовна.

Закладаю руки у виразку глибше, щоб разом і серце дістати, та – враз прокидаюсь.

Так! Богові дяка, то був тільки сон! Той сон навісний розтає, наче піна… А що ж на душі отак важко?

Померкла за вікнами місячна ніч; кругом розпливлися і стеля, і стіни, знайоме життя провалилось кудись, з німого страшного провалля дихає холодом мертвим питання: для чого жилось?..

Силкуюся знову заснути, мару ту страшну задурити… Ні, годі! Дарма! До повної пам’яті тільки доходжу і бачу, що дійсність ще важча од сну і навіть не знаєш, чи матимеш змогу подякувать в тую хвилину, коли неминучая смерть тебе збудить од снища земного життя.